

[Boligministeren.]

en forhandling om dette spørgsmål, og det er også muligt, man på en eller anden måde kan give primærkommunerne lejlighed til at blive spurgt. Men det vil til syvende og sidst ende i et spørgsmål om, hvordan forholdet bliver i det øjeblik, der ikke kan tilvebringes enighed.

Jeg skal vel erkende, at problemet med bilkirkegårde ikke er løst, ej heller med den skærpselse af lovbestemmelserne, der nu kommer, og jeg kan give tilsagn om, at jeg vil følge henvendelsen til handelsministeren op. Det er helt klart, at der her er en udvikling, som det offentlige må være opmærksom på. Tidligere var det vel en relativt god forretning at destruere et bilvrug; men nu er man gået ind i en periode, hvor det er en mere tvivlsom forretning, og det tidspunkt kan måske komme, da det ikke kan betale sig længere, og så står samfundet pludselig i en alvorlig situation. Vi ved fra andre lande, f. eks. Frankrig, at folk dér simpelt hen sætter deres gamle biler på det sted, det passer dem at forlade dem, og så må politiet i øvrigt påtage sig resten. Jeg erkender altså, at det er et meget stort problem, og jeg vil som sagt meget gerne følge denne henvendelse til handelsministeren op.

Hr. Arne Larsen var inde på den tanke, at man helt skulle forbyde oprettelsen af nye bilkirkegårde. Det tror jeg ville være for rigoristisk, og det ville formentlig heller ikke klare problemerne i øjeblikket på anden måde, end så hobede bilerne sig op på ulovlige steder.

Han henstillede til mig i forbindelse med en omtale af straffebestemmelserne at se på spørgsmålet om ensartetheden, for så vidt angår bøderne, og i det hele taget på strafhøjden i en drøftelse med justitsministeren. Det kan jeg give tilsagn om; det vil jeg gerne drøfte med justitsministeren.

Hr. Sigsgaard spurgte mig, hvornår man kunne vente den generelle revision. Det tør jeg ikke svare på; denne revision må jo ses i sammenhæng med bestræbelserne for en udbygning af planlægningslovgivningen og med kommunalreformen. Men jeg kan love, at da disse ting også presser på, vil man arbejde energisk med denne sag i boligministeriet.

Med disse ord vil jeg endnu en gang sige

tak for modtagelsen af lovforslaget og udtrykke ønsket om, at det hurtigt må kunne blive færdigbehandlet af folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om anerkendelse af Polens vestgrænse og skridt til normalisering af forholdet mellem Danmark og Den tyske demokratiske Republik (DDR) [af Gert Petersen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. I) findes i tillæg A. sp. 79, fremsættelsen i tidenden sp. 45).

Sagen sattes til forhandling.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Det foreliggende forslag mener regeringen ikke bør gennemføres. Regeringens opfattelse går som allerede meddelt ud på følgende:

Spørgsmålet om Oder-Neisse linjen er ikke et dansk problem. Det må finde sin løsning i forhandlinger om en kommende europæisk sikkerhedsordning. Regeringen finder, at forhandlinger om en europæisk sikkerhedsordning må tage deres udgangspunkt i de faktisk bestående grænser.

Spørgsmålet om Østtysklands status er en del af det mere omfattende Tysklands-spørgsmål. Også dette må finde sin løsning som led i en europæisk sikkerhedsordning. En sådan sikkerhedsordning må omfatte en løsning af Tysklandsspørgsmålet på grundlag af det tyske folks ønske om selvbestemmelse og genforening. Det gælder således om begge de af forslaget omfattede spørgsmål, at de må finde deres løsning som led i den endelige ordning af de af krigen efterladte politiske problemer i Europa, som en dag må komme.